

Syyrin Panomat *2020*

Sukukokous Pokkolan Pakulassa, Liedossa, 1983. Kuva: Marja-Riitta Pakulan kuva-arkistosta.

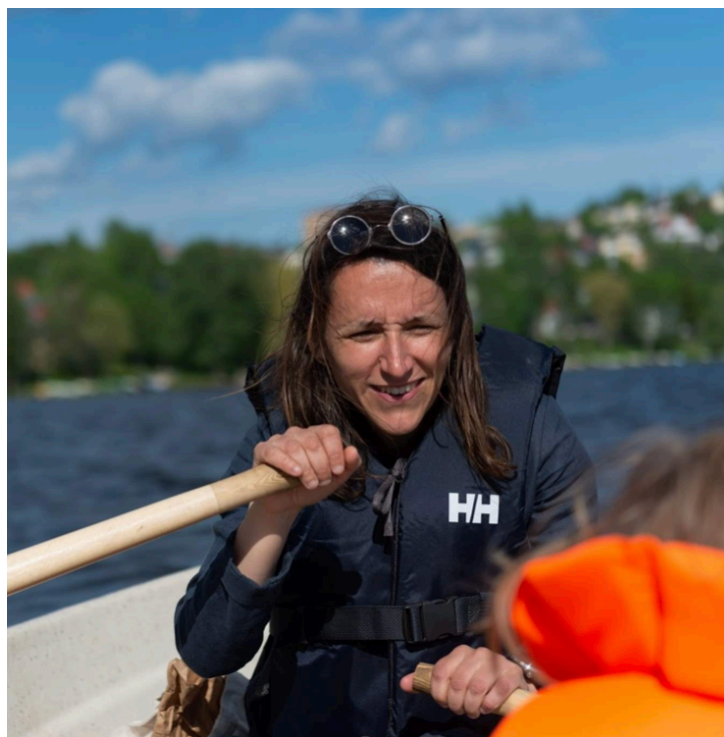
SISÄLLYS

TOIMITTAJALTA.....	3
HYVÄT SUKULAISET.....	4
MATILDA IHAMUOTILA MUISTOSÄÄTIÖ JA SUOMEN KULTTUURIRAHASTO.....	6
LAPSUUTTA POKKOLASSA 1940 – 1950-LUVULLA.....	8
HUUTOKAUPPA PAKULAN TALOSSA VUONNA 1914.....	12
TUTUSTU SUVUN NUOREEN: RIKHARD IHAMUOTILA ESITTÄYTYY.....	14
TAPAAMISIA KEKKOSEN KANSSA.....	17
ELSA TERVO - EVAN SALAPERÄINEN KIRJAILIJATÄTI.....	19
TERVEISIÄ POHJANMAALTA JA KOKEMUKSIA KORONAVUODESTA.....	21
MATTI ÄÄRILÄN KUVA-ARKISTON KUVIA NAUTELAN KARTANON RETKELTÄ.....	24
SUKUSEURAN JOHTOKUNTA 2020.....	26
MATILDA IHAMUOTILAN MUISTOSÄÄTIÖN MYÖNTÄMÄT APURAHAT.....	27

TOIMITTAJALTA

Hyvä lukija,

Tervehdys toimittajalta! Nyt on taas ehtinyt vuosi vierähtää viime lehdestä. Vuosi on ollut hyvin poikkeuksellinen koronan tuomien rajoitusten takia. Epätietoisuus kalvoi monia etenkin keväällä, kun asia oli kaikille tuntematon. Uusi normaali otettiin nopeasti osaksi arkea. Etätyö, maskit ja visiirit olivat pian osa suomalaista rutiinia.

Kesän retki Nuuksioon, Suomen luontokeskus Haltiaan peruttiin rajoitusten mukaan. Mikäli tilanne rauhoittuu oikein kunnolla vuoden päästä syksyllä, harkitsemme olosuhteiden salliessa retken järjestämistä syyskuussa 2021. Sitä odotellessa kannamme kaikki kortemme kekoon.

Haluan kiittää kaikkia Teitä kirjoittajia ja haastatteluihini vastanneita, joiden ansiosta lehdestä tuli kelvollinen. Erityiskiitos kuuluu äidilleni ja tädilleni, jotka ovat olleet lehtien haku- ja postitusapulaisina.

Hyviä lukuhetkiä ja rauhallista joulunaikaa!

Syyrin Sanomien toimittaja,

Sini Fabre

HYVÄT SUKULAISET

Toivottavasti lähiviikkoina sää viilenee ja saamme valkoisen joulun. Lauantaina 21. joulukuuta 2019 isäni Helge Kahila nukkui rauhallisesti pois Onnekodon hoitokodissa Hollolassa sairastettuaan Alzheimeria useita vuosia. Sairaus eteni vähitellen ja vei lopulta voiton sotiemme veteraanista 95 vuoden iässä.

Enkeli hiljaa vierellä kulki,

kädestä otti,

syliinsä sulki.

Suojaansa otti siivillään,

kuiskasi hiljaa – lähdetään.

Olemme eläneet koko vuoden koronan pelossa ja epävarmuudessa miten selviämme tästä epidemiasta ja onko paluuta normaaliin. Koronaviruspandemian ensimmäinen aalto tuli maahamme maaliskuussa. Suomessa otettiin käyttöön valmiuslaki, joka mahdollisti Uudenmaan eristämisen muusta maasta. Eristäminen hidasti tartuntojen määrän kasvua muualla Suomessa ja piti teho-osastopotilaiden ja koronakuolemien määrät pieninä. Potilaiden määrään vaikutti myös riskiryhmiin kuuluvien yli 70-vuotiaiden eristäminen. Suomalaisella sisulla onnistuimme tekemään torjuntavoiton viruksen ensimmäisestä hyökkäyksestä.

Perinteistä suomalaista joulua uhkaa koronapandemian toinen aalto. Erilaiset kokoontumis-rajoitukset kiristyvät koko ajan. Vaikka suomalaiset ovat yleisesti ottaen noudattaneet hyvin koronaohjeita, alkaa turnausväsymys painaa varsinkin nuorempia. Kesän hengähdystauko on myös luonut monelle väärän turvallisuuden tunteen. Ei pidetä riittäviä turvavälejä, ei muisteta pestä käsiä saati ei käytetä käsidesiä. Maskien käytöstä on suositus, jota meidän kaikkien tulee noudattaa.

Etätyöt ovat yksi esimerkki korona-ajan myönteisistä ilmiöistä. Etätöissä pysyminen on tehokas toimi toisen aallon taltuttamisessa. Valitettavasti kaikki eivät voi tehdä etätöitä. Unohtaa ei saa myöskään riskiryhmien suojelua. Hoivakodeissa on selvät säännöt miten omaiset voivat turvallisesti tavata läheisiään.

Rokotteiden kehitys ja hyväksyntämenettelyt etenevät maailmalla lupaavasti. Hyvällä onnella koronavirus voi ensi kesänä olla enää vain ikävä muisto. Mahdollista on toki sekin, että tauti jää jossain muodossa pysyväksi riesaksi ihmiskunnalle.

Suomi on yksi maailman parhaiten toimivista yhteiskunnista ja meillä on hyvät mahdollisuudet pitää korona kurissa. Eikä pidä unohtaa terveydenhuollon henkilöstön uhrautuvaa työsken- telyä koronan taltuttamisessa. Valitettavasti tämän vuoden kesäretki Nuuksioon jouduttiin perumaan koronan vuoksi. Toivotaan että 2021 voimme turvallisesti kokoontua ja viettää yhteistä aikaa.

Haluan toivottaa kaikille teille oikein hyvää joulua ja onnellista uutta vuotta 2021.

Jukka Kahila, sukuseuran puheenjohtaja

MATILDA IHAMUOTILAN MUISTOSÄÄTIÖ

JA SUOMEN KULTTUURIRAHASTO

Teksti: Timo Syrjänen

Usein on tiedusteltu miten Matilda Ihamuotilan Muistosäätiö ja Suomen Kulttuurirahasto liittyvät toisiinsa ja mitä toimintaa niiden välillä on.

Suomen Kulttuurirahasto on yksityisin varoin toimiva säätiö. Sen omaisuus, joka koostuu 80 vuoden aikana saaduista lahjoituksista, jakautuu keskusrahaston ja maakuntarahastojen yleisrahastoihin sekä lähes 800 nimikkorahastoon.

Suomen Kulttuurirahasto myöntää tarkoituksensa mukaisesti henkilökohtaisia apurahoja tieteen ja taiteen tekijöille ja työryhmille sekä muille kulttuurielämän aloilla toimiville henkilöille ja yhteisöille.

Miten suvun säätiö sitten liittyy kulttuurirahastoon ja sen toimintaan? Matilda Ihamuotilan muistosäätiö perustettiin 1966 ja sen toiminta kohdistui vain suvun jäseniin. Tämä aiheutti säätiöverotuksen takia huomattavan verotaakan säätiölle ja sen vuoksi päätettiin lahjoittaa osa säätiön varoista Suomen Kulttuurirahastolle 1980 ja tämä helpotti säätiön verotaakkaa. Kulttuurirahastolle perustettiin Matilda Ihamuotilan nimikkorahasto, joka tukee lahjakkaiden nuorten opiskelua ja opintoja sekä vanhusten ja yksinäisten hyväksi tehtävää sosiaalista työtä. Osa rahaston tuotosta jaetaan Pelastusarmeijan kautta.

Rahasto jakaa tuotoista apurahoja ja tukea joka toinen vuosi. Jaettava summa on suuri. Esimerkiksi vuonna 2021 jaetaan 242 000 euroa. Suurin yksittäinen osuus on Pelastusarmeijalle jaettava osa.

Miten apurahat jaetaan? Matilda Ihamuotilan rahastolla on asiamies ja kolmen jäsenen toimielin, jotka ovat Matilda Ihamuotilan Muistosäätiön, Kulttuurirahaston ja Suomen valtion nimittämiä. Kulttuurirahaston nimittämä jäsen on ollut myös suvun jäsen. Nimityskausi on kolmivuotinen ja kausia voi olla kolme.

Tämä ryhmä ei valitse kuka hakijoista saa apurahan, vaan Kulttuurirahasto valitsee hakemuksista erillisten lausunnon antajien avulla sopivat ja laadukkaat tuettavat kohteet. Lausunnonantajien nimiä ei ilmoiteta vaan he toimivat siten, että heihin ei voi vaikuttaa. Nämä hakemukset on luokiteltu eri alueisiin. Esimerkkejä ovat luonnontieteet, maatalous ja metsätieteet, tekniset tieteet, kirjallisuus, kuvataide jne. Rahaston asiamies esittelee hakemukset, jotka ovat rahaston alueelle sopivia. Näistä valitaan ne apurahat, jotka valintaryhmän mukaan sopivat Matilda Ihamuotilan nimikkorahastolle.

Kaikki esiteltyt hakemukset saavat apurahan joko suvun rahastosta tai muusta rahastosta. Tyypillinen apurahan suuruus on ollut n. 20000 euroa.

Saamme olla ylpeitä siitä, että sukumme voi näin tukea myös Suomen Kulttuurirahastoa ja sen toimintaa.

LAPSUUTTA POKKOLASSA

1940 – 1950-luvulla

*Teksti: Marja-Riitta Perttula,
kotiseutuneuvos*

Leikkikavereita Karjalasta

Varhaislapsuuteni suuria elämyksiä oli kymmenlapsisen Sairasen evakkoperheen saapuminen kotitaloni Pakulan suureen tupaan ja kamariin. Osasin juuri ja juuri puhua ja olin siihen asti elänyt soteleskeksi jääneen äitini Sirkka-Liisan ja isoisäni Juho Pakulan kanssa maalaistalon pikkukyökissä ja salinkamarissa. Talon pellot ja navetta oli vuokrattu pois. Nyt tuli leikkikavereita, ja ystävyys säilyi pitkälti nuoruusvuosiin. Iältään läheisin kanssani oli Liisi. Yhdessä istuttiin kaikki nelireikäisessä ulkkarissa ja opin tytön ja pojan välisen eron. Kallioilla hypittiin ja rakenneltiin koloihin koteja ja kauppoja. Muistan aina, kun pieni Lea putosi kalliojyrkänteeltä prunniin ja miten siskonsa Irene hyppäsi salamana perässä ja veti veljensä kuiville. Samaan prunniin putosi vuosia myöhemmin veljeni Matti Saarinen (s.1948) sammakonpoikia seuratessaan, mutta pääsi ylös omin voimin ja hoki tupaan tultuaan pää savessa: - Punniin puttoo, punniin puttoo!

Sairasen Hilja-emäntä tutustutti minut karjalaiseen kulttuuriin. Sain häneltä elämäni ensimmäisen perunapiirakan. Oli herkkua! Sairasen Oiva-poika makasi tuvan alissängyssä kuolemaisillaan keuhkotuberkuloosiin, ja muistoksi tarttuvasta taudista sain arven keuhkoon. Jossain vaiheessa meille kaikille tupsutettiin päähän DDT:tä täitten torjumiseksi. Ihmeekseni Sairasen lapsille puettiin sunnuntaisin pyhävaatteet, kun minä kuljin aina samoissa. Pian perhe sai kylmätilan Väljästä, ja minä ajattelen kunnioituksella vieläkin Arvi Sairasta, joka sotasaaliiksi saadun Pirkko-hevosensa kanssa raivasi pellon tieltä kivet ja kannot ja rakensi talon perheelleen.

Sotapakolaisia Inkeristä

Ennen vuotta 1955 meillä asui myös nelihenkinen inkeriläisperhe. Pojat olivat ihan pieniä. Tiesin, että inkeriläisten oli määrä palata Neuvostoliittoon, ellei vapaaehtoisesti, niin

pakolla. Öisiä kyydityksiä venäläisten toimesta tehtiin ymmärtääkseni vuoteen 1956 asti. Muutama inkeriläisperhe oli Liedosta häipynytkin yön aikana, kenellekään mitään kertomatta, ilmeisesti pakoon Ruotsiin. Siellä sai asua rauhassa. Meillä asuvan perheen isä Valtteri Rappu pelkäsi silminnähden, että yöllä perhe tullaan pakolla hakemaan. Muistan, miten hän joka ilta tarkisti, että ovet olivat lukossa ja ikkunat kiinni. Perhe sai lopultakin jäädä. He muuttivat Littoisiin. Kuulin myöhemmin, että Valtteri Rapusta oli paljon hyötyä venäjän kielen tulkkina neuvotteluissa venäläisten ja suomalaisten välillä monissa sodanjälkeisissä asioissa.

Myös sodassa kaatuneen isäni Viljo Perttulan kotona Tarvasjoella oli inkeriläisperhe auttamassa karjan ja peltotöiden kanssa, sillä tilanhoito oli jäänyt Elma-tätini varaan. Perhe oli vaeltanut Saksan ja Neuvostoliiton rintaman läpi Suomeen Viron kautta, ja matkalla heidän pieni tyttärensä oli kuollut. Veljien nimet olivat Boris ja Jura. Heidän kanssaan minä, reipas kaksivuotias, leikin hyppelemällä tallin heinäkasassa. Perheen isä oli venäläinen. Hän uhkaili tätiäni, että kun Neuvostoliitto voittaa sodan, tämäkin tila sosialisoidaan ja täti tuomitaan kulakkina. Tuvan ikkunasta hän ihaili kovin ohi polkevia pyöräilijöitä huutaen:

- Velusipeti, velusipeti! Lopulta hän varasti tädin pyörän kirkon edustalta ja piilotti sen Aurajokeen, aikoen ilmeisesti viedä sen mukanaan sodan loputtua. Siinä tulivat minulle jo varhain tutuksi sosialisoinnin periaatteet.

Tämä perhe palasi Neuvostoliittoon palkkanaan viljaa ja lehmivasikka. Luultavasti ne otettiin heiltä pois heti rajalla. En ole Boriksesta ja Jurasta koskaan sen jälkeen kuullut.

Pula-ajan ihmeitä

Pula-ajan lapsen suuria elämyksiä oli kaikki suuhunpantava. Elämäni ensimmäisen karkin sain Kaunelan kaupassa, kun äiti osti askin vaaleanpunaisia Mikkihiiri-pastilleja. Etelänhedelmiin tutustuin, kun sain tuliaisen satamassa työskentelevältä Hellevaaran rouvalta. Hän oli poikineen sotaa paossa naapurin pikkuruisessa kamarissa. Luulin tuliaista keltaiseksi palloksi ja heittelin sitä pitkin tietä. Kun kotona kuulin, että se onkin syötävää ja nimeltään appelsiini, puraisin kiireesti sen nahistunutta kylkeä. Kieleni muistaa vieläkin kuoren karvouden.

Naapurissa asunut Peltolan mamma kuoli ja pidettiin jäämistön huutokauppa. Väki seurasi hymy suupielessä, kun minä viisivuotiaana huusin renginkaapin. Kotona kaappia

siivottiin ja hyllyn raosta kaivettiin veitsellä neljä kahvinpöönää. Ne jauhettiin huolellisesti ja lisättiin kahvipannuun. Kaikki kehuivat, miten hyvältä korvike maistui!

Naapureita

Sairasen perheen lähdettyä ei ollut leikkikavereita. Ketokukkakimppu viemisinä kyläilin varsinkin Maija-tädillä (Maria Isotalo), joka asui yksin pikkuruisessa mäkituvassa. Hänellä ei ollut sähköä ja tuvassa haisi paloöljyltä. Joka kerta sain kumminkin puolukkamehua ja soodanmakuisen hannatädin piparin. Täti ansaitsi elantoaan mm. kehräämällä emäntien tuomia villoja. Rukin hyrinä kuului joka arkipäivä. Sunnuntaisin Maija-täti lauloi virsiä. Kun sanomalehteä ei Maija-tädille tullut, täti pysyi viikonpäivissä kuuden mustan ja yhden valkoisen napin avulla. Eräänä maanantaina rukki oli vaiti, mutta kyläläiset kuulivat harrasta veisuuta. Nappijärjestelmä oli pettänyt. Täti oli ollut myöhään naapurikylässä häissä ja nukkunut yhden päivän yli.

Isoisämme Juho Pakulan opetuksia

Muistan isoisämme Juho Evert Pakulan lyhyenpuoleisena kumarana miehenä. Hän oli menettänyt vaimonsa Amanda (o.s. Alilonttinen) jo vuonna 1928, kun tyttäret Eeva ja Sirkka-Liisa – äitimme - olivat vielä pikkutyttöjä. Sotavuosiksi pelot oli vuokrattu isoisän veljelle Anton Pakulalle. Isoisä eli pappi harrasti metsänhoitoa, kaivoi siellä ojia ja teki polttopuita. Puuvajan takana hänellä oli komea kessumaa. Kessusta veljeni Matti Saarinen kääri salaa kaverinsa Keijon kanssa sätkiä ja yritti polttaa niitä. Minulle pappi opetti Savijoen kalanpojat ja sisiliskot, etsi näkinkengät ja kertoi näkkitarinoita.

Matin kanssa pappi rakenteli Ahteenmetsän jyrkänteiltä laskeviin puroihin vesirattaita. Hän opetti Mattia myös sahaamaan, ja kun saha tahtoi hyppiä pois uraltaan, pappi veti tukkimiehenkynällä puuhun jämäkän viivan. Niin pysyi pikku-Matin saha tukevasti urassaan ja puu saatiin poikki! Siitä lähti Matin tie mieheksi, joka tekee mitä tahtoo, kun toiset tekee mitä sattuvat osaamaan.

Syksyisin paistettiin pappan kanssa tikun nokassa omenia tupakamarin pesäluukulla. Oli kesällä opetettu omenalajikkeet: söstaholma, astrakaani, velty ja Eeva-tädin puu, josta ei saanut ottaa kuin salaa. Kyllä tähänkin syntiin langettiin. Kiinnostus kirjallisuuteen, historiaan, kansanperinteeseen ja paikannimiin alkoi isoisäni antamasta esikuvasta. Aika nuorena minä luin meidän kirjahyllystä Topeliuksen Välskärin kertomukset ja Talvi-iltain

tarinat, Sillanpää, Hilja Valtoset, Juhani Ahon, Johannes Linnankosken ja Mika Waltarit. Kesäisin nukuimme Matin kanssa luhtiaitassa ja siellä lukeminen sujui kynttilänvalossa.

Kesäaikaan minulla oli tapana hiipiä avaraan vinttiin pakoon tiskaamista tai siivoamista. Auringon lämmittämän vintin tuoksu houkutti viipymään ja tutkimaan kaikkea. Kun mitään ei heitetty pois, vintillä oli ikivanhat sanoma- ja aikakauslehdet. Sieltä löytyi ensinumeroita Apu-lehdestä, joka oli perustettu auttamaan hädänalaisia 1930-luvulla; siellä oli vanhat Seurat, Kotiliedet ja Suomen Kuvalehdet, joista minulle avautui lähihistoria. Tärkeintä oli kuitenkin etsiä filmitähtien ja kuninkaallisten kuvia, joita kylän tyttöjen kanssa oli ruvettu keräämään.

Me säästetään!

Sitten oli tuo säästäminen eli suorastaan nuukuus. Se taitaa olla varsinaissuomalaisen talonpojan ominaisuus, mutta se kulminoitui sodan ja sen jälkeisen pulan aikana. Voita ei saanut levittää näkkärin kuoppapuolelle, pullan päälle vain salaa. Joululahjapaperit säästettiin seuraavaksi jouluksi, joulukoristeet tehtiin oljista. Siinä Wetterhofin käynyt Eeva-täti olikin kätevä. Hän opetti myös himmelinteon. Kun pappa oli tarkka metsänhoitaja, meidän kuusi oli aina toispuoleinen ja se piti sijoittaa johonkin nurkkaan. Ei juuri käynyt piirileikki. Eeva-tädin kesälomalla otettiin esiin vanhoja vaatteita. Ne ratkottiin ja käännettiin. Täti ompeli niistä päälle pantavaa. Minäkin opin kaavojen käytön ja ompelemisen taidon.

Olin kahdentoista, kun isoisämme Juho Pakula kuoli keväällä 1954. Kun syksyllä menin Turkuun yhteiskoulun toiselle luokalle, ei minulle kasvuikäiselle hankittu uusia vaatteita, vaan sain Eeva-tädin isot kävelykengät, hänen hylkäämänsä popliinitakin ja kaiken huipuksi mustan hautajaishatun - tosin ilman suruharsoa - jota täti oli käyttänyt keväällä hautajaisissa. En muista, että kukaan olisi minua tästä asusta kiusannut, mutta en voi kuvitella kenenkään nykyteinin suostuvan moiseen. Vielä silloin, kun meille hankittiin ensimmäinen traktori, se piti parkkeerata mäen päälle, niin että sai mäkilähdön ja akkua kului vähemmän.

Lastentaudit käytiin läpi

En tiedä, olisivatko antibiootit helpottaneet, mutta isoksi kasvettiin hinkuyskän, tuhkarokon, sikotaudin ja vesirokon kautta.

Uusi elämä alkaa

Kun äitini solmi uuden avioliiton ja sain pikkuveljen, vilkastui elämä. Maanviljely ja karjanhoito aloitettiin uudelleen, ja me saimme ikämme mukaan olla mukana töissä. Sikalahti, verenvatkaaminen ja suolien kääntö ynnä makkaranteko tulivat tutuiksi. Lehmää vietiin sonnille naapuritaloon Mäkilään. Pellolla ojanvarsien haravoinnista siirryttiin heinän seipäälle panemiseen ja pinkan sotkemiseen ladossa. Rankkaa oli sokerijuurikkaan harvennus 350 metrin pituisella saralla. Savimaa oli kovaa ja kokkareista. Mukana oli muitakin lapsia, ja välillä käytiin uimassa Savijoessa.

Meidän alueella oli kolmekin hiekkarantaa, ja siellä opeteltiin uimaan koira. Jotkut sukelsivatkin pää edellä, ja kerran Tuomen Antti jäi päästään kiinni pohjasaveen, mutta pääsi lopulta omin voimin ylös. Hiekan alla oli plinisavea. Siitä tehtiin keppoja ja eläimiä. Savijoen hiekkarannat ovat nykyään vain muisto, sillä kun Paimionjoesta pumpattiin vettä Aurajokeen turkulaisten tarpeisiin, virtaama uursi uoman syväksi ja kapeaksi ja vei hiekat mennessään. Joen maisemoinnista ei kukaan näyttänyt huolestuneen.

Hakkistenlammesta – kylän palokaivosta – tuli talviurheilukeskus, kun sain kylän ensimmäiset kaunoluistimet, tosin pikkuserkkuni Kaija Kurkelan (o.s. Posti s.1939) vanhat. Joka tyttö kokeili niitä vuoronperään unelmana norjalainen Sonja Henie. Lunta saattoi olla yli puoli metriä, mutta me kaivoimme parin neliön alueen paljaaksi ja taas harjoiteltiin vaakaa. Pojilla alkoi myöhemmin olla hokkareita ja he saivat jo peliäkin aikaan. Mäkihyppy alkoi olla muotia, ja veljeni Matti kavereineen rakensi jyrkkiin kalliorinteisiin hyppyreitä. Lempiäisen Matin mäki Tootulankallioilla oli korkein ja siellä pojat pitivät kilpailuja. Pituus ratkaisi, ei tyyli. Keväisin pelattiin neljäämaalialia. Mukana oli aikuisiakin.

Oli vain sähkö ja klapit

Ennen vuonna 1955 tehtyä päärakennuksen remonttia meillä oli kyllä sähkö, puhelin ja radio. Huoneet lämmitettiin klapeilla. Tuvan muuri oli pienen yksiön kokoinen, mutta

talvisin oli niin kylmä, että vesi jäättyi saavissa. Toisaalta tuuletus oli hyvä. Kun uuninpellin aukaisi, näki suoraan taivaalle. Tuvassa oli myös kolmikerroksinen kerrossänky, ja muistan, että joskus nukuttiin kaikki sen alissängyssä saman vällyn alla, mukaan lukien maidontarkastusassistentti. Sillä tavalla tarkeni.

Pahimman pulan mentyä alkoi saada rakennustarvikkeita, ja meille tuli vesijohto ja viemäri, keskuslämmitys, sähköhella, sisävesi ja sauna sisälle päärakennukseen. Pian saatiin myös pesukone, pölynimuri, jääkaappi ja jopa pakastin. Kaikki tämä helpotti ns. naisten töitä ja asuminen muuttui paljon mukavammaksi.

Elokuva ja televisio

Seurantalolla esitettiin aika ajoin elokuvia, pääasiassa Rovaniemen markkinoita, pekkapuupäitä ja sotilasfarsseja. Ihanin oli Waltarin romaanin pohjalta tehty Tanssi yli hautojen. Sitä me näyttelimme likkojen kesken monet kerrat. Kielletty meiltä sen sijaan oli Waltarin Noita palaa elämään, siinä kun nähtiin se alaston Mirja Mane.

Maailma avartui, kun meille tuli televisio. Kirjoittamaton sääntö oli, että naapurit ilmaantuivat iltaisin myös televisiota katsomaan. Erityisesti mieleen oli sarja Rintintin. Iltakahvin kera juttua piisasi. Oli mukavaa.

Ei niissä lapsuuden aineellisissa puutteissa ollut paljon valittamista.

TUTUSTU SUVUN NUOREEN: RIKHARD IHAMUOTILA ESITTÄYTYY.

Kuka olet, mistä olet kotoisin ja mihin sukuhaaraan kuulut?

Hei, olen Rikhard Ihamuotila, tuleva lääkäri ja isovelji. Olen kotoisin Helsingistä, mutta olen ennen kaikkea maailmankansalainen.

Elämänfilosofianani on rakkaus ja rohkeus. Olen hyvin kiinnostunut ihmisestä, olkoon sitten monet kulttuurit tai ihmisen biologia. Sanonkin usein olevani humanisti, joka käyttää aseenaan luonnontieteitä. Kuulun A-sukuhaaraan.

Mitä suku merkitsee Sinulle?

Perheeni ja lähisuku ovat minulle maailman tärkein asia. En tiedä mitään parempaa kuin veneily perheen kanssa saaristossa tai joulu läheisten kanssa. Kun on läheisten kanssa, niin on oikeastaan jo perillä elämän matkassa.

Missä yliopistossa opiskelet ja mitä ainetta?

Opiskelen viimeistä vuotta Helsingin yliopistossa lääketiedettä. Teen samalla väitöskirjaani Tampereen yliopistossa globaalin terveyden tutkimusryhmässä.

Mikä on mieluisin tähänastisin muistosi yliopistolta?

On niin paljon ihania muistoja, etten osaa oikein valita. Olen ollut paljon mukana ruotsinkielisten lääketieteen opiskelijoiden improvisaationäytelmässä (speksi), jossa olen näytellyt ja ohjannut. Parhaat yliopistomuistoni ovat ajalta, kun ohjasin speksin ja ehkä erityisesti ohjaamani speksin ensi-ilta. Joka kevät lähdemme Göteborgiin esittämään speksimme, ja ne matkat ovat olleet melkeinpä laittoman hauskoja. Lisäksi ensimmäinen

synnytys, jossa olin mukana teki, minuun suuren vaikutuksen. Taisin hieman itkeäkin, sillä se oli kauneinta ja hienointa, mitä olin koskaan nähnyt.

Oletko lähtenyt yliopistovaihtoon? Mikäli olet, kertoisitko meille siitä hieman enemmän?

Tiukat opinnot tekevät vaihtoon lähdön vaikeaksi. Olen kuitenkin matkustanut jo yli 50 maahan, ja ne lukuisat matkat ovatkin muokanneet minua ja vaikuttaneet arvoihini, uraani ja identiteettiini. Matkustin kerran yksin Intian läpi junalla halvimmassa luokassa. Se matka vaikutti paljon globaalin terveyden kiinnostukseeni, kuten myös lukuisat matkat eri Afrikan maihin perheen kanssa.

Mikä oli mieluisin kouluaine, kun kävit koulua?

Peruskoulussa maantieto kaikkine kulttuureineen oli kärjessä. Lukiossa se oli matematiikka.

Millä alalla työskentelet tällä hetkellä? Kertoisitko hieman lisää, mitä kaikkea työnkuvaasi kuuluu?

Minusta tulee näillä näkyvin globaalin terveyden lääkäri ja asiantuntija. Teemme tutkimusryhmäni kanssa tutkimusta Malissa Länsi-Afrikassa. Siellä meillä on iso interventiotutkimus, ja selvitämme voisiko kyseinen interventio vähentää imeväisten kuolemia. Köyhimmissä maissa ja konfliktialueilla on hyvin korkea lapsikuolleisuus, ja näiden lasten auttamisesta on tullut minulle kutsumus.

Tulen varmaankin työskentelemään lääkärinä sekä täällä Suomessa, että maailman köyhimmissä paikoissa. Olen mieleltäni myös tutkija, joten väitöskirjan jälkeen jatkan toivottavasti tutkimusta kliinisen työn ohella. Erikoisalaa en ole päättänyt vielä.

Mitä teet vapaa-ajallasi?

Kaikista mieluiten olen maailmalla seikkailemassa tai saaristossa veneilemässä perheen kanssa. Illan istuminen tai tanssiminen ystävien kanssa on mieluista ja elokuvat ovat minulle suuri intohimon kohde. Uutena harrastuksena on vaellus vuoristoissa. Tähän saakka olen vaeltanut esimerkiksi Andien yli Machu Picchulle, Norjan vuoria, ja tulivuoren huipulle Rwandassa.

Mikä on kantasi koronan pikatesteihin?

Yleisesti, onko testi hyvä vai huono, riippuu kliinisestä tilanteesta, testin herkkyydestä ja tarkkuudesta, sekä muista tekijöistä, kuten esimerkiksi testin ottotekniikasta. Yksiselitteistä vastausta tähän kysymykseen on siksi vaikea antaa.

Koronaan liittyen, pandemian aikana on ollut käynnissä hyvin vaarallinen ”infodemic”, eli sellaiset henkilöt, jotka eivät ole asiantuntijoita, ovat levittäneet väärää tietoa. Tämä on voinut johtua siitä, ettei ole ollut selkeitä vastauksia, ja pelottavan asian edessä on haluttu nopeita vastauksia. Epätotuuksien leviäminen on mielestäni huolestuttavaa maailmalla yleisestikin. Tiede on kuitenkin vienyt ihmisen kuuhun ja tuonut teknologisen nopean kehityksen. Se parantaa sairauksia, ja se tulee pelastamaan meidät koronalta rokotteiden muodossa. Uskotaan siis tieteeseen.

Tieteellistä näyttöä on siitä, että köyhimmät maat saattavat kärsiä pandemian talous- ja kerrannaisvaikutuksista hyvinkin paljon, ja nälkä ja lapsikuolleisuus saattavat pahentua. Siksi, jos sinulla on mahdollisuus, nyt on hyvä aika lahjoittaa esimerkiksi seuraaville hyvälle organisaatioille: UNICEF, WFP tai Plan.

Miten kiristyneet rajoitukset vaikuttivat keväällä arkeesi? Entä tällä hetkellä?

Pahimman pandemian alun aikana päivystin iltaisin ”eturintamalla” opintojen ohella silloin kuin minua tarvittiin. Se oli aika erilaista sairaalatyötä etenkin alussa, kun virukseen liittyi paljon epävarmuutta. Koko pandemian aikana on ollut ikävä isovanhempia, ja ystävien näkeminen on ollut hyvin vähäistä. Muistan kuitenkin aina, kuinka etuoikeutettu olen asuessani Suomessa, ja että tunnelin päässä on valoa.

Missä näet itsesi kymmenen vuoden päästä?

Jossakin päin Afrikkaa parantamassa lapsia. Ehkä myös oman tutkimusryhmän johtajana tai globaalin terveyden asiantuntijana.

Jos joutuisit autiolle saarelle, niin mitkä kolme asiaa ottaisit mukaan?

Ottaisin mukaan kolme pikkuveljeäni, sillä yhdessä pystymme mihin vain.

TAPAAMISIA KEKKOSEN KANSSA

Teksti: Jaakko Ihamuotila

Tapasin tasavallan presidentti Urho Kekkonen ensimmäisen kerran kun Teknillisen Korkeakoulun Ylioppilaskunta täytti 90 vuotta 1962. Kävin silloin TKY:n hallituksen puheenjohtajana kutsumassa hänet juhliin, jotka pidettiin Helsingin Yliopiston juhlasalissa. Hän tuli pääjuhlaan ja sai kuulla että teekkareilla ei ole Otaniemessä ylioppilaskuntataloa. Sittemmin sinne rakennettiin Dipoli. Rakennusrahaa kerättiin insinööreiltä idealla: päivän palkka Dipolille.

Samana vuonna pidettiin Helsingissä kommunistinen nuorisofestivaali, johon teekkarit, niin kuin eivät muutkaan ylioppilaat osallistuneet. Kun perinteisen tavan mukaan kävin itsenäisyyspäivänä muiden ylioppilaskuntien edustajien kanssa frakki päällä esittämässä tervehdyksen presidentille, hän ei pyytänytäkään meitä jäämään linnan juhliin kuten oli ollut tapana.

Olin töissä Imatran Voimassa, joka olisi ostanut ydinvoimalaitoksen Länsi-Saksasta. Tätä ei Kekkonen hyväksynyt ja seurauksena oli venäläisen Teknopromeksportin yksityiskoneella järjestämä matka Novovoronetshkiin, jossa Loviisan kaltainen laitos sijaitsi. Kekkonen ei kuitenkaan tutustunut laitokseen vaan meni Kaukasukselle kalaan atomienergianeuvottelukunnan puheenjohtajan Erkki Laurilan kanssa.

Veikko Ihamuotila kutsui Kekkonen hirvijahtiin Histalle useana vuonna. Kun kaadoin Kekkoselle kaatoryyppyä, liukastuin ja konjakkia roiskahti ohi lasin. Älä hukkaa arvotavaraa nuori mies, oli välitön kommentti. Kyseinen paikka on edelleen Presidentin passi.

Valmetin toimitusjohtajana tapasin Kekkonen, kun hän vihki Vuosaaren telakan käyttöön 1974. Kävin noina vuosina myös teollisuuden järjestöjen delegaatioissa Tamminiemessä. Tarjoilu oli aina sama, rusinoita ja maapähkinöitä.

Olin myös Kekkonen viimeisellä Moskovan matkalla. Silloin hän vaati, että jokaisella on oltava musta puku ja musta lierihattu. Ne minulla on edelleenkin.

Kun olin Nesteen toimitusjohtajana Kekkosella oli Riskilä-niminen kalamaja vain muutama kilometri etelään Nesteen vierasmajalta Juusluodosta. Kotimatalla Kultarantaan Kekkonen poikkesi Juusluodon laiturille. Ikävä kyllä sauna ei ollut vielä kuumana, joten saatoin vain tarjota juotavaa arvovieraalle.

Tapasin Kekkonen viimeisen kerran syyskesällä 1981. Hän kutsui käymään Kultarannassa ja halusi kuulla miten Suomi selviää öljykriisistä.

Vaimoni Tuulan kanssa tapasimme Kekkonen itsenäisyyspäivän vastaanotoilla vuodesta 1973 alkaen.

Kekkonen hautajaisiin menin yhdessä hänen opiskelutoverinsa, Tuulan isän, Ilmari Turjan kanssa. Neste oli ainoa yritys, joka sai laskea seppeleen arkulle.

Presidentti Kekkonen, Kuvasiskojen kuva, 1975

Jaakko Ihamuotila

ELSA TERVO - EVAN SALAPERÄINEN KIRJAILIJATÄTI

Pölyn peittämästä kannesta on vaikeaa saada selvää. Kirja on hyvin vanha, siinä näkyy ajan patinaa ja sivut ovat ohuet. Etsin kirjahyllystäni Eva Ihamuotilan täti Elsa Tervon kirjoittaman teoksen käsiini. Vaikka Elsa kuuluu Tervojen eikä Syyrin sukuun, ajattelin perehtyä hänen tuotantoonsa ja kirjoittaa kirjailijasta jutun. Elsa oli varsinainen boheemi taiteilija. Hän toimi pitkään laulun- ja pianonsoitonopettajana. Intohimon pianonsoittoon loppahtaessa hän kiinnostui

Elsa Tervo v. 1911.

Elsa Tervo v. 1934.

runoudesta ja italian kielestä. Hän suomensi erilaisia tekstejä. Leipäpuunsa hän sai kuitenkin pianonsoiton opettajan työstään. Työnsä ohessa hän innostui kirjoittamaan kaksi romaania sekä runokokoelmia. Elsa Tervon esikoisromaani *Pyörremyrsky* sijoittuu mielisairaalaan, joka on rohkea aihe sen ajan Suomessa.

Pyörremyrsky muistuttaa monelta eri kantilta tekijäänsä. Siinä päähenkilö Aira surun murtamana päätyy mielisairaalaan. Elämä on kohdellut häntä huonosti, sillä hän ei saa

vastakaikua taiteilijaystävä Ollilta eikä myöskään naimisissa olevalta Karilta. Kuten Eva Kerrontaa-kirjassaan toteaa, ”naimisissa olevat miehet olivat Elsan romanssien tragedia”. Eva oli nimittäin nähnyt tätinsä valokuva-arkistosta kuvan eräästä herrasmiehestä. Kuvan taakse oli kirjoitettu näin: ”Olisin voinut olla Teille enemmän, mutta Te ette tahtonut”.

Oli myös muitakin yhtymäkohtia kirjailijan ja päähenkilön välillä kuin rakkauselämä. Elsa Tervolle luonto oli pyhä asia. Mielisairaalan ylilääkäri kehottaa kirjassa kaikkia hakeutumaan luonnon pariin: ”Luonto auttaa parhaiten tasapainoon.” Luonto, jos mikään, parantaa omaa elämänlaatua ja terveyttä. Elsan rauhantyyssija oli hänen Nokiolla sijainnut lapsuudenkotinsa, jossa hän vietti eläkepäiviään hiljaiselon merkeissä. Hänen isänsä oli ahkera puutarhuri, joka oli rakentanut perheelleen Jussilaan kesäisin upeaan kukkamereen puhkeavan puutarhan. Elsa antoi puutarhan rehoittaa ja vietti kesäiset päivät omenapuun alla, raparperilehti päälaellaan kirjoittaen ja kääntäen.

Eva mainitsee kirjassaan Elsa-tädin salaperäisyydestä. Elsa oli kertonut Evalle, kuinka hän näki kuullessaan urkujen soittoa katon häviävän. Se peittyi mitä upeimmilla väreillä. Hänellä oli kotona myös parapsykologisia teoksia. Hän oli kiinnostunut käsistä ennustamisesta ja horoskoopeista. Näin ollen Eva oli sitä kautta tietoinen, mitä merkitsivät kohtalon- ja päänviivat. Pyörremyrsky-teoksessa päähenkilö Aira tutustuu rouva Tähtisilmään. Molemmat alkavat näkemään toisistaan näkyjä, Aira äänet väreinä ja kuvioina, rouva Tähtisilmä taas ihmiset ja niiden sielut symboleina. ”Kun hän kuunteli musiikkia, näki hän edessään kaiken kuulemansa erilaisimpina kuvioina ja väreinä. (...) Hän yritti muistaa jotakin niin selvästi, että saattoi ilmentää näkemänsä väripiirroksina.”

Kuten mainitsin edellisessä kappaleessa, Elsan suuri intohimo oli kirjat. Hänellä ei ollut tapana tuoda esiin älykkyyttänsä eikä nokkeluuttaansa, vaan hänet muistetaan hyvin vaatimattomana. Elsa oli todennut eräälle nuorelle vierailijalle, joka oli häkeltynyt tämän kirjapaljoudesta näin: Kirjat eivät lisää viisautta, ne ainoastaan avartavat näkemystämme. Nehän ovat vain toisten ihmisten mietteitä. Ihmisen viisaus, hyvyys ja pahuus tulee meidän sisältämme - meistä itsestämme. Nämä tekijät eivät muodostu kirjoja lukemalla.”

Lähteet: Ihamuotila Eva, Kerrontaa, Matilda Ihamuotilan muistosäätiö, 1996

<https://www.naistenaani.fi/elsa-tervo-muusikko-kirjailija-maailmanmatkaaja/>

16.12.2020)

(Käyty viimeksi

TERVEISIÄ POHJANMAALTA JA

KOKEMUKSIA KORONAVUODESTA

Teksti: Heikki Kahila

Viime vuosina olen kirjoittanut Syyrin Sanomiin lähes yksipuoleisesti tekemästani tutkimuksesta ja työskentelystä yliopistomaailmassa. Vuosi 2020 on kuitenkin ollut ensimmäinen kokonainen vuosi, jolloin elämä pääkaupunkiseudulla ja akateemiset ympyrät ovat vaihtuneet Pohjanmaan lakeuksiin sekä paikallisen moottoritehtaan labyrinttimäisiin käytäviin, ja lopulta kotitoimistoon koronapandemian iskettyä maailman kaikkiin kolkkiin.

Jos nyt muistelen mennyttä vuotta niin ensimmäisenä ajatuksena mieleen tuleeekin: Olisinko minä voinut olla Suomen ”potilas nolla”? Olin nimittäin tämän vuoden helmikuussa työmatkalla Milanossa, josta tuli lopulta yksi koronapandemian keskittymiä Euroopassa. Ei sitä olisi silloin vielä uskonut, että illallispöydässä yskäisystä revityt vitsit kiinan lepakkoviruksesta olisivatkin realisoituneet muutaman viikon kuluessa yli puoli vuotta kestäväksi etätyörupeamaksi. Onnekseni, myöhemmin koronatestit osoittivat, etten ollut altistunut matkoillani. Tämäkin kokemus kuitenkin osoittaa kuinka helposti virus levisi ympäri maailman antamatta armoa turisteille tai työmatkailijoille. Saa nähdä milloin seuraavan kerran on mahdollisuus päästä nauttimaan konferenssiesitelmistä muuten kuin Microsoft Teams:in tai muun videoyhteyden tarjoavan ohjelmiston kautta.

Kuten kaikki varmasti muistavat, jo maaliskuussa monet suomalaiset yritykset passittivat osan työntekijöistään määräämättömäksi ajaksi kotiin etätöihin, ja sillä tiellä itsekkin vielä olen. Alun uutuudenviehätys, uusi normeista vapautumisen tunne, ja oman työajan helpompi hallinta on monella vaihtunut puolessa vuodessa haluun palata toimistolle. Henkilökohtaisesti olen tietyllä tasolla tykästynyt etätöihin, mutta kyllä vaikeiden asioiden selittäminen ja ratkaisujen miettiminen kasvokkain on yhä tärkeä osa mitä tahansa työtä. Uskon kuitenkin että etätöiden suosio tulee kasvamaan pandemian jälkeenkin, ja näyttäisi siltä, että työnantajienkin suhtautuminen aiheeseen on lempeämpää nyt kun todistetusti

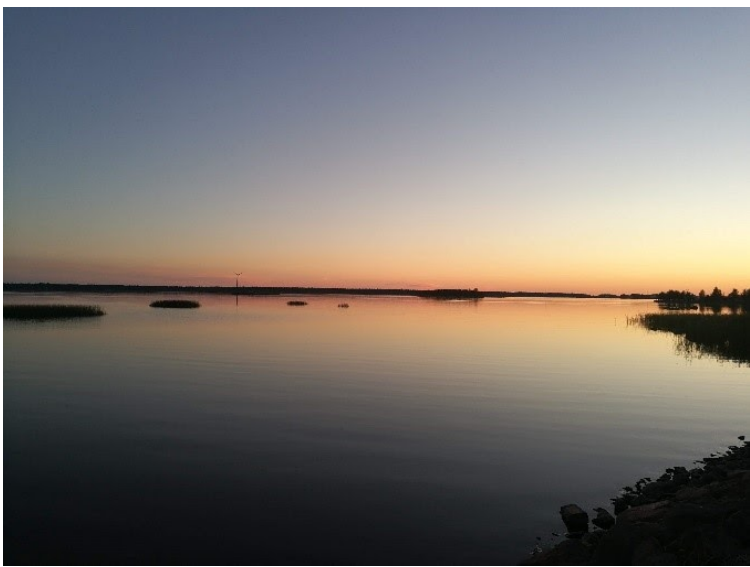
järjestelmät pyörivät ilman fyysistä paikallaoloa. Kuluneen vuoden aikana monet ovat myös kiinnittäneet huomiota kotitoimistojen ergonomian ja laitteiston parantamiseen, joka mahdollistaa paremman jaksamisen työpäivän yli. Itsekin päädyin parin kuukauden kumarassa ruudun tuijottelun jälkeen Martela-outletin sivuille, ja siitä viikon päästä työhuonetta kaunistikin sähköpöytä. Sähköpöytää kasatessa olin onnellinen, että takana on melkein 15 vuotta teknistä kouluttautumista ei ole helppoa ilman ohjeita.

Luonnollisesti vuotta 2020 on leimannut monen ammattikunnan vaikeudet töiden loppumisen tai lomautuksen muodossa. Omakin työnantajani päätyi loppukeväästä lomautuksiin ja teimmekin nelipäiväistä viikkoa muutaman kuukauden ajan. Omalla kohdallani tämä oli osaltaan klassinen ”onni onnettomuudessa”- tilanne, sillä olin kirjaimellisesti lomautettuna yhden päivän ajan kunnes keksin ottaa yhteyttä vanhaan työnantajaani Aalto-yliopistossa ja päädyinkin lopulta auttamaan tutkimusryhmää yhden päivän viikossa. Tutkimuksen teema oli kuitenkin kaukana ryhmän tavallisista teemoista jotka pyörivät laivamoottoreiden tai soodakattiloiden palamisen ymmärtämisen ympärillä. Päädyin nimittäin avustamaan covid19-viruksen aerosolileviämistä tutkivan projektin parissa. Vaikka tämä voi kuulostaa yllättävältä, samat luonnon lait ohjaavat niin diesel-moottorin polttoainesuihkun kuin myös ihmisen uloshengityksen virtausilmiöitä. Vaikkakaan emme pystyneet vastaamaan siihen kaikkien huulilla pyörivään kysymykseen, kuinka kauan pitää altistua saadakseen viruksen, ei turvavälin, maskien ja sisätiloissa hyvän ilmaston sekä tuuletuksen merkitystä voi tulosten nojalla vähätellä. Viimeaikaiset tartuntaryppäät ympäri maata sekä yhä tasaisesti nousevat potilastilastot muistuttavatkin meitä, että tämä ei ole vielä ohi ja suosituksista on hyvä pitää kiinni.

Vaikka tämä kansainvälinen pandemia estikin kaikki ulkomaille suuntautuvat kesälomasuunnitelmat, antoi se oivan mahdollisuuden tutustua Pohjanmaan luontoon. Aiemmin olen asunut Hämeessä, Kainuussa, Etelä-Karjalassa ja Espoossa, mutta läntinen Suomi on jäänyt hieman hämärän peittoon. Tätä kulttuurillista aukkoa paikkasimme muun muassa vanhempieni Pekan ja Tyynen kanssa tutustumalla Unescon maailmanperintökohteeksi valittuun Merenkurkun saaristoon ja Vaasan läheltä löytyvään yli 500 miljoonaa vuotta vanhaan Söderfjärdenin meteorikraateriin. Vaikka

useasti luen itseni enemmän itärajan ja Lappeenrannan kasvatiksi, täytyy myöntää, että Pohjanmaallakin on nähtävää ja meren äärellä on mukava asua.

Kulunut vuosi on pitänyt sisällään monia kokemuksia joita varmasti itse kukin muistelee vielä vuosienkin päästä, joten pitänee pistää tämäkin Syyrin Sanomat talteen! Toivon suvun jäsenille hyvää joulunaikaa ja onnellista uutta vuotta 2021.

Tutustumisreissu Merenkurkun saariston maisemiin.

Välillä on hyvä jättää kotitoimiston ahertaminen ja näkymistä iltakävelyllä.

MATTI ÄÄRILÄN KUVA-ARKISTON KUVIA

NAUTELAN KARTANON RETKELTÄ

SUKUSEURAN JOHTOKUNTA 2020

Puheenjohtaja Jukka Kahila

Suuntakuja 3, 15870 HOLLOLA

Puh: 03-7804059, työ 03-5538441,

Gsm 040 8411739

S-posti: jukka.kahila@huurre.com

Kokoussihteri Janne Rajala

Puistokuja 3 A 14, 05400 JOKELA

Gsm 044 278 7070

S-posti: janne.rajala@saunalahti.fi

Varapuheenjohtaja Kyllikki Raatikainen

Pakaistentie 37, 21290 RUSKO

Puh: 02-4322465, Gsm 050 375 9732

Marja Äärilä

Pekolanraitti 8 E 42, 30100 FORSSA

Sini Fabre

Pehtorinkuja 6, 21280 RAISIO

Gsm 041 5480373

S-posti: sinifabre4@gmail.com

Webmaster Matti Saarinen

Pokkolantie 21, 21420 LIETO

Puh. 0400829417

S-posti: matti.saarinen@elisanet.fi

Syyrin Sanomien toimittaja

Sini Fabre

Pehtorinkuja 6, 21280 RAISIO

Puh: 041-5480373

S-posti: sinifabre4@gmail.com

Rahastonhoitaja Antti Pakula

Pahkalaukkaantie 731, 21360 LIETO AS.

Gsm 040 7578665

S-posti: antti.pakula@kolumbus.fi

Merja Isotalo

Alikulmantie 495, 21450 TARVASJOKI

Gsm 050 4919048

S-posti: merjahelina.isotalo@gmail.com

Ulla Vesander

Kumpulanportti 3 C 11, 00520 HELSINKI

Puh: 09-799915, Gsm 050 323 5433

S-posti: uvesander@netti.fi

**MATILDA IHAMUOTILAN MUISTOSÄÄTIÖ
MYÖNNETYT STIPENDIT 2020**

Matilda Ihamuotilan jälkeläiset (17 hakijaa)

Nimi summa	Oppilaitos ja opinnot	Myönnetty
Alholm Christina	Handelshögskolan vid Göteborgs universitet kauppatieteet, 2.vuosi	1800
Alholm Charlotte	Åbo Akademi, kauppatieteet, 1.vuosi	1500
Ihamuotila Axel	Aalto-yliopisto, kauppakorkeakoulu, 1.vuosi	1500
Ihamuotila Fredrik	Aalto yliopisto, teknillinen fysiikka, 3.vuosi	1500

Ihamuotila Santeri	Menlo College, (Palo Alto, Kalifornia) Business Administration and Management 4.vuosi	1500
Ihamuotila Mia	Kandidat examen i Juridiska fakulteten, Helsingfors universitet, 4.vuosi	1500
Ihamuotila Melissa	Svenska handelshögskolan, Öppna universitet, kauppätieteet, 1.vuosi	1500
Ihamuotila Waltteri	Estonian Business School, Business and Administration, 4.vuosi	1000
Koskinen Emma	Tampereen lyseon lukio, 1.vuosi	250
Koskinen Elias	Aalto yliopisto, Sustainable Energy Conversion Processes, 1.vuosi	1500
Koskinen Valma	Hämeen ammattikorkeakoulu, 1.vuosi	1000
Syrjänen Liisa	Metropolian avoin ammattikorkeakoulu, 1.vuosi	1000
Syrjänen Emma	Aalto yliopisto, konetekniikka, 6.vuosi	1500
Syrjänen Eeva	Tampereen aikuiskoulutuskeskus, sosiaali- ja terveysala, 1.vuosi	1000
Syrjänen Tommi	Ahlmanin ammatti- ja aikuisopisto, ravintola- ja catering-alan perustutkinto, 1.vuosi	950
	Yhteensä	20750

Matilda Ihamuotilan sisarusten jälkeläiset (1 hakija)

Nimi summa	Oppilaitos ja opinnot	Myönnetty
Vainio Oskari	Turun yliopisto, kasvatustieteet, opettajankoulutuslaitos, 3.vuosi	1500
Yhteensä		1500 euroa

Haara	Summa	Prosentti
A-haara	20750€	93,26 %
B-haara	1500€	6,74 %
Haara A ja haara B yhteensä		22 250,00 €

Fredrica ja Matti Syyrin sukuseura

<http://www.syyrinsukuseura.com>

Perustettu 16.9.1984

Sukulaisia kuuntelemassa Marja-Riitta Perttulan tervetuliaispuhetta Nautelan kartanolla. Kuva: Matti Äärilä

